

N.º 9 (a)

Patent n.º 113.982

Preu: 10 cts.

5
esquitz

Suplement d'EN PATUFET

ARENGADETA I PA TORRAT

Arengadeta i pa torrat

UNA vegada eren un nen i una nena germanets. Dormien l'un vora l'altre en una cambreta petita com un niu.

La mare llur—una dona més bona que el pa de pessic—cada matinet els despertava amb un petó. I els vestia i els rentava la carona i els pentinava. Quan ella els deixava feien d'allò més goig.

Després els donava l'esmorzar. ¿Mai no diríeu què menjaven sempre? Arengadeta i pa torrat. ¿Creuríeu que era la cosa que els abellia més del món?

I cap a l'escola falta gent.

Els companys d'estudi, amb tant de veure'ls amb el crostonet torrat i l'arengadeta oliosa, a la nena li deien *Arengadeta* i al nen *Pa torrat*.

— Escolta, Arengadeta, ¿que saps si haurà costura demà? — preguntaven a la germaneta.

Ella contestava, sense enutjar-se gens ni mica de sentir-se anomenar d'aquella faisó.

I ell, el nen, igual.

Nosaltres, doncs, també els anomenarem així.

Arengadeta era molt bona minyona. Ai noi, si no hagués estat tan menuda, hauria treballat d'allò més, per tal que la seva marona no es cansés tant com ara!

Perquè heu de saber que Arengadeta i Pa torrat no tenien pare, i la pobra mare havia de tressar per tots.

— ¿Oi, germanet, que tu tens ganes d'ésser ben gran? — ella deia.

— Sí! ¿I tu, germaneta?

— Jo també! Si tots dos fóssim ben gran, saps?, treballaríem força, i vin-

ga guanyar cèntims, vinga guanyar cèntims. Així, la mare, saps?, no hauria d'anar tan desesperada.

—Però també menjaríem arengadeta i pa torrat, oi?

—Es clar! Tu diràs! D'arengadeta i pa torrat en menjarem tota la vida, si Déu vol.

I ambdós germanets només somnia-ven créixer i poder-se llogar, i estal-viar amargors a la mare llur.

Nostre Senyor, però, un dia els pren-gué la marona cap al cel, i ja em te-niu Arengadeta i Pa torrat solets al món, sense poder tastar pa torrat i arengadeta.

Quin desconhort més gran, pobres nens! ¿On trobarien una falda amoro-sa com la de la mare? Quina tristor més cruel!

—Ara, germanet, encara que siguem petits, haurem de mirar de fer alguna feina, si no ens moriríem de fam, ¿ho sents?—aconsellà Arengadeta.

—Sí que ho sento, sí!—contestà Pa

torrat, volent aparentar valentet—. Jo faré el que tu em manis.

—Doncs, mira: anem pel món a veure si ens volen llogar.

Digueren un parenostre al Sant Angel de la Guarda i partiren a la bona de Déu.

Camina que caminaràs, trobaren una casa de pagès.

—Pom! Pom!—trucaren a la porta.

—¿Qui hi ha?

—Arengadeta i Pa torrat.

La gent no els entenien.

—¿I què voleu?

—Arengadeta i pa torrat.

—¿I què més?

—Treballar per pocs diners.

—D'arengadeta i pa torrat

us en darem aviat;

en canvi, de feina, no,

perquè som a la tardor.

Davallà la mestressa i els allargà un crostonet torrat i una arengadeta a cada u; i els dos germanets seguiren el seu camí. El seu camí, que no era cap, perquè no sabien pas on anaven.

Després de caminar i més caminar, trobaven una altra casa. Aquesta no era de pagès, sinó de senyor.

—Pom! Pom!—trucaren a la porta.

—¿Qui hi ha?

—Arengadeta i Pa torrat.

Aquella gent tampoc no els entenien.

—¿I què voleu?

—Arengadeta i pa torrat.

—¿I què més?

—Treballar per pocs diners.

—D'arengadeta i pa torrat

us en darem aviat;

en canvi, de feina, no,

perquè no hi és el senyor.

Davallà la serventa i els allargà un crostonet torrat i una arengadeta a cada u; i els dos germanets emprengueren novament la ruta.

Després de caminar i més caminar, arribaren a ciutat.

—¿Què són tantes cases?—preguntà el nen.

—Un poble—contestà la nena.

—¿I allò tan blau que fa tanta lluisor?

—Allò? Es el mar.

—¿El mar...?

I Pa torrat romangué amb un pam de boqueta oberta. Renoï, renoi, i quanta aigua!

Però com que ja fosquejava, allargaren el pas i s'internaren per la ciutat acollidora.

Sense adonar-se'n, feren cap al port. Com que no tenien cap lloc per anar a dormir, els vingué com l'anell al dit el trobar una caixa buida i destapada (una caixa que havien buidat els lladregots.) Ambdós germanets s'hi entafuraren, deixant-la closa per la part de dins.

Digueren un parenostre a Nostre Senyor, i s'adormiren en pocs segons.

Tan fatigats i rendits es trobaven, pobrissons, que agafaren un son profundíssim.

I no es despertaren fins l'endemà al migdia.

—Germanet!

—¿Què vols?

—¿Ja et recordes on som?

—Sí! Dins d'una caixa.

—Sortim?

—Sí, sí! Sortim!

Ambdós maldaren per aixecar la tapa, però aquesta de cap de les maneres no cedia.

—¿Saps què penso, germanet?

—Què?

—Que ens deuen haver clavat la tapa, i ara no podem sortir.

—No? Je! Je!

—No ploris, home, no ploris! Treu quem fort a veure si algú ens sent i ens obre.

Patim, patam! Patim, patam!, vingem a etzivar trompades contra la fusta.

Quan gairebé ja es creïen perduts catacroc!, els seus caparronets toparen bruscament: senyal que hom remenava la caixa.

Després d'una estoneta més d'angúnia, la caixa s'obrí, i Arengadeta i Patrorrat eixiren fora.

Els pobres nens miraven astoradissims al seu entorn. Una penombra mi-

*Els pobres nens miraven astoratissims
al seu entorn.*

teriosa els rodejava. L'home que acabava d'alliberar-los d'aquella mena de presó, era ferreny, i els contemplava molt estranyat.

Damunt d'ells s'obria una llenca de claror blava, entre una munió de còrdes.

Uns segons més tard i després de pujar uns graons s'adonaven clarament d'on eren. Es trobaven a alta mar, dalt d'un vaixell mercant, camí de la Xina.

Podeu contar la sorpresa d'Arengada i Pa torrat! Mai per mai no s'haurien esperat una aventura com aquella. I, ben mirat, la cosa era molt senzilla: en carregar les altres caixes, també carregaren aquella, sense mirar el què hi havia dins. Després, és clar, com que damunt de la caixa dels ners n'hi havia d'altres d'apilades, per això els dos menuts no podien alçar la tapa.

Ara tota la gent de bord els omplia de preguntes; de preguntes que Arengada i Pa torrat no entenien, perquè aquella gent era estrangera.

* * *

que ac-
mena de
templava
Al cap d'una colla de dies de nave-
gar, arribaren a la Xina.

llenca de
de cor
Arengadeta i Pa torrat s'esmunyiren
del vaixell sense ésser vistos.

esprés de
claramen
mar, dal
la Xina
l'Arenga-
no s'hau-
aquella
olt senzi
xes, tam
mirar e
és clar
dels nen
per aix
r la tapa
omplien
ue. Areng
n, perquè

Camina que caminaràs, feren cap a
un gran palau.

Com fos que ambdós germanets eren
d'allò més bonics i simpàtics, la guàr-
dia els deixà atansar. A tot el que
aquells soldats els deien, ells contes-
taven:

—Arengadeta i Pa torrat.

La filla del mandari (perquè heu
de saber que aquell palau era del man-
dari de la ciutat) s'escaigué de passar
i de veure'ls. Era una noia prima i es-
llanguida que feia pena de mirar. Atre-
ta per la simpatia dels dos menuts,
manà als soldats que els fessin entrar.

Arengadeta i Pa torrat saltaven de
contents. El cor els deia que d'allí
dins, almenys, no en sortirien amb la
panxeta buida. I, qui sap, qui sap si
podrien menjar pa torrat i arengadeta.
cosa que dies ha que enyoraven!

Els dos nens i la damisella aviat es trobaren davant d'un senyor venerable que era el mandarí en carn i ossos (més carn que no pas ossos, car estava gra com un buda.) N'hi hagué prou amor perquè els dos germanets fossin graciosos als ulls de la filla, perquè al pare també li semblessin simpàtics.

Arengadeta i Pa torrat donaren a entendre que estaven dejuns. Pare i filla els atengueren. Pels signes d'aquesta els nens compregueren que els preguntaven què volien per menjar.

Els menuts prou deien «arengadeta i pa torrat», mes en xinès aneu a saber quina traducció té aquesta menja.

Fins després de molt no aconseguiren el que desitjaven.

La nena torrà el pa amb tanta destresa, que els crostonets quedaren roses que encantaven. L'arengadeta a la brasa feia una oloreta d'allò més bona.

A la damisella, en veure menjar els petits vailets amb tant de gust, li vingué el desig de tastar-ho.

Quina en fou la sorpresa del mar-

*Els dos nens i la damisella aviat es
trobaren davant d'un senyor venerable:
era el mandari en carn i ossos.*

darí en adonar-se que aquella men-
tan humil era plaent al paladar de
seva filla! ¿Què no hauria donat aque-
gran senyor per tal de vèncer la de-
gana de la damisella embafada de
menjars escollidíssims del palau?

D'aquell dia ençà la pubilla de
mandarí no tastà altra cosa per esma-
zar que arengadeta i pa torrat. I a l'ho-
ra dels altres àpats ja tenia gana.

L'honorable xinès no sabia co-
agrair als dos menuts el descobriment
que, inconscientment, havien fet, grà-
cies al qual la damisella perdé aque-
esllanguiment d'abans, i devingué no-
bella i sanitosa.

Arengadeta i Pa torrat no deman-
ren altra mercè que poder tornar a
seva terra i que no els manqués menjar
per mai el seu menjar predilecte.

Mercè que aconseguiren del mandarí
rí pròdig.

I ací el conte s'ha acabat
d'Arengadeta i Pa torrat.

R. BIR

For
damer
dramà
del se

L'HIS

TARJA

Teresa Peres Mesa

Llinàs

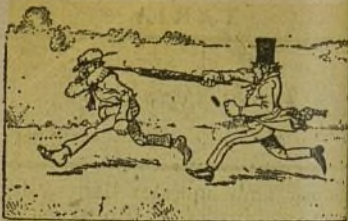
Formar amb aquestes lletres, degudament combinades, el títol d'una obra dramàtica catalana i el nom i cognom del seu autor.

E. CID

L'HISTORIETA A L'ESTRANGER

—Vina'm aquí, gran pillastre!

Torna'm el que m'has robat!

Renoi, se m'enduu el paraigua.
Ara plou sobre mullat.